

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 10C/310/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512212991
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Pribula
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2015:7512212991.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie samosudcom JUDr. Jozefom Pribulom v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 36 613 843 proti odporcovi: U. J. r. O., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom O. 40, XXX XX E., t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom X.. V. P., zamestnancom R. súdu S. okolie, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, XXX 01 Svidník, v konaní o zaplatenie 37,41 eur takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podaným návrhom žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 37,41 eur spolu s prísl. na tom základe, že spoločnosť N. a.s., Z. nám. XX, S., H. XX XXX XXX poskytla odporcovi na základe zmluvy o prenájme č. XXXXXXXXXXXX peňažné prostriedky 25.056 Sk t.j. 831,71 eur, a odporca sa zaviazal túto pôžičku splácať po dobu 20 emsiacov vo výške 11.27Sk t.j 37,41 eur., pričom odporca pri uzavretí zmluvy uhradil sumu 2516 Sk. t.j. 83,52 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2006 postúpil právny predchodca navrhovateľa pohľadávku na navrhovateľa.

Pobyt odporcu sa konajúcemu súdu nepodarilo zistiť a preto mu na ochranu jeho práv a oprávnených záujmov ustanovil v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. opatrovníka, ktorý sa však k návrhu nevyjadril.

Dňa 20.09.2012 vstúpil do konania vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník. Konajúci súd si splnil svoju oznamovaciu povinnosť a oznámením zo dňa 16.1.02012 oznámil účastníkom konania túto skutočnosť a zároveň ich vyzval aby sa k tomuto vstupu vyjadrili a v prípade ak sa nevyjadría v zmysle ustanovenia § 101 ods. 3 O.s.p. sa bude predpokladať, že k vstupu vedľajšieho účastníka nemajú námietky. Odporkyňa sa k tomuto vstupu nevyjadrila, ani jej opatrovník. Právny zástupca navrhovateľa sa k vstupu vedľajšieho účastníka nevyjadril, pričom nezaslal k nemu žiadne námietky a zároveň zaslal súdu rovnopis návrhu na začatie konania. Súd mal za to, že ani jeden z účastníkov konania nemá námietky voči vstupu vedľajšieho účastníka a preto s ním ďalej vo veci konal - zaslal mu opis návrhu ako aj procesné poučenia.

Dňa 09.05.2015 doručil tunajšiemu súdu právny zástupca navrhovateľa námietku prípustnosti vedľajšieho účastníka, pričom sa už odvolával na novú právnu úpravu súvisiacu s predložením súhlasu toho, na strane ktorého hodlá vedľajší účastník vstúpiť do konania.

Podľa ustanovenia § 93 O.s.p. v čase vstupu vedľajšieho účastníka do konania a teda v čase keď súd zaslal účastníkom konania oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka právna úprava nevyžadovala súhlas odporcu so vstupom vedľajšieho účastníka, ktorý by vedľajší účastník musel predložiť už pri svojom vstupe.

Podľa §93 O.s.p. v danom období:

(1) Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

(2) Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. 10a)

(3) Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

(4) V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Na základe uvedeného tak súd má za to, že tu nie je potrebné ani dôvodné osobitne rozhodovať o vstupe vedľajšieho účastníka, pretože súd postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, účastníkom konania riadne a včas oznámil vstup vedľajšieho účastníka, pričom tí ani sa nevyjadrili k tomuto vstupu, pričom ich aj poučil o následnom postupe v zmysle § 101 ods. 3 O.s.p. tzv. fikciou súhlasu, že ak sa do určitej lehoty 10 dní nevyjadria súd bude mať za to, že voči vstupu vedľajšieho účastníka nemajú námietky. Navrhovateľ vzniesol tieto námietky až dňa 09.02.2015, čo je podľa súdu extrémne dlhá doba odkedy navrhovateľa vyzval súd na vyjadrenie sa, či nemá námietky voči vstupu vedľajšieho účastníka, pričom zaslaním opisu návrhu mal za to, že nemá námietky a súhlasí so vstupom vedľajšieho účastníka a preto s týmto ďalej vo veci konal.

Vedľajší účastník sa k návrhu vyjadril tak, že vzniesol námietku premlčania, nakoľko je potrebné sa bližšie zaoberať zmluvnými podmienkami a praktikami dodávateľa, nakoľko splatnosť uplatnenej pohľadávky nastala v júni 2005 a žalobu podal žalobca až dňa 31.07.2012. Zároveň sa vyjadril aj k dohode o uznaní záväzku, kde uviedol, že ide o vopred pripravený formulár, ktorý veriteľ pripravil pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a takáto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane skryté, do dohody o splátkach v bode 3, pričom malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 dohody. Svoje tvrdenia ďalej podložil judikatúrou a zároveň žiadal priznať náhrady trov právneho zastúpenia.

Podľa ust. § 115 a) ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa ust. § 200 ea) ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000,- eur, od tohto okamihu ide o drobný spor. V danom prípade predmet sporu činí 317,14 eur, teda v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia ide o drobný spor, v ktorom v zmysle § 115 ods. 2 nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie. Súd mal za to, že v danom prípade ide o drobný spor, preto pojednávanie vo veci nenariaďoval.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa žalobným návrhom, zmluvou o prenájme, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, pokusom o zmier ako aj podaním vedľajšieho účastníka.

Z vykonaného dokazovania a predložených listín súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ poskytol odporcovi na základe zmluvy o prenájme č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa XX.XX.XXXX peňažné prostriedky vo výške 25.056 Sk t.j. 831,71 eur, a odporca sa zaviazal túto pôžičku splácať po dobu 20 mesiacov vo výške 11.27Sk t.j 37,41 eur., pričom odporca pri uzavretí zmluvy uhradil sumu 2516 Sk. t.j. 83,52 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2006 postúpil právny predchodca navrhovateľa pohľadávku na navrhovateľa. Zmluve neboli dohodnuté žiadne iné poplatky, úroky ani RPMN, čiže účastníci uzavreli bezúročnú a bezpoplatkovú zmluvu, čo sa aj odráža v celkovej sume, ktorú mal odporca splatiť navrhovateľovi.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že právny vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť podľa ust. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte „OZ“), zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa čo sa do obsahu zmluvy týka, aj nový zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. čo sa do obsahu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku týka.

Podľa ust. § 37 OZ Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ust. § 39 OZ Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ust. § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch pre účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa ust. § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa ust. § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že odporcovi bola poskytnutá peňažná pôžička na nákup tovaru, tento pôžičku aj vyčerpal, ale nedodrжал podmienky zmluvy, keďže neuhrádzal splátky pravidelne. V zmluve nie je uvedená konečná splatnosť pôžičky. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy túto povinnú náležitosť zmluvy nevyžadoval, pričom ale vyžadoval uvedenie jednotlivých termínov platenia splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, z toho možno potom vyvodiť to, že v zmluve malo byť dohodnuté, ku ktorému dňu toho - ktorého mesiaca bude odporca povinný jednotlivé splátky uhradiť. Zo všeobecných obchodných podmienok vyplýva podľa čl. 3 bod a) prvé tri vety. - nájomca sa zaväzuje zaplatiť počiatočnú platbu vo výške vypočítanej podľa spôsobu splácania určeného na prednej strane zmluvy a platnej tabuľky koeficientov predloženej obchodným zástupcom. Ďalej mesačné splátky splácať v stanovenej výške podľa splátkového kalendára, ktorý nie je daňovým dokladom. Prvá mesačná splátka je splatná nasledujúci mesiac po podpísaní zmluvy. Splátky sú splatné do 20 dňa v mesiaci.

Na základe uvedeného tak potom možno zo zmluvy vyvodiť skutočnosť, že odporcovi bola pôžička poskytnutá dňa 14.10.2003, ktorú sa zaviazal splatiť 20 mesačnými splátkami, a teda prvá splátka bola splatná dňa 20.11.2003. Posledná splátka tak v zmysle toho mala byť splatná dňa 20.06.2005.

Účastníci konania uzavreli aj dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej v texte len „dohoda“) zo dňa 21.01.2010 podľa čísla spisu (U.) XXXXXX.

V dohode nie je uvedené, či strany uzatvorili dohodu podľa Občianskeho alebo podľa Obchodného zákonníka, pričom tieto dva kódexy upravujú inštitút uznania záväzku. Rovnako tak aj samotná zmluva

neobsahuje ustanovenie, ktoré by jednoznačne preukazovalo, pod akým právnym režimom si obe strany mienili tento svoj právny vzťah upraviť. Podstata rozdielu inštitútu uznania záväzku úpravou v Obchodnom a Občianskom zákonníku spočíva v tom, že v prípade uznania záväzku podľa občianskeho zákonníka musí byť v samotnom akte uznania uvedený aj dôvod takéhoto uznania záväzku.

Podľa § 558 OZ, v znení účinnom v čase podpísania dohody, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 323 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, v znení účinnom v čase podpísania dohody, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Podľa jednotlivých náležitostí dohody tak možno vyvodiť, že vzhľadom na dôvod uznania záväzku uvedený v bode 2 tejto dohody, ide o dohodu uzatvorenú podľa Občianskeho zákonníka, a teda aj celý právny vzťah medzi účastníkmi konania sa riadi občianskoprávnymi predpismi.

Podľa § 110 ods. 1 OZ Ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 2 písm. p. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa obchodnou praktikou konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi,

Podľa § 2 písm. r. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil,

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti,

Podľa § 4 ods. 1-4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, Nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Súd preskúmal túto dohodu a zistil, že pri jej uzatváraní došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany navrhovateľa voči odporcovi, keď v podstate sám za neho uznal, že jeho dlh je premlčaný a to vsunutím formulky vyhlasujúcej, že osoby uvedené v tejto dohode majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch do tejto dohody, pričom z rozhodovacej činnosti súdu je zrejmé, že navrhovateľ tieto praktiky vykonáva na vopred pripravených, predtlačných formulároch, do ktorých spotrebiteľ nemôže zasiahnuť a svojím konaním mu tak vnucuje iný právny úkon, ktorý má v tomto prípade dosť vážne následky spočívajúce v tom, že už premlčaný dlh sa tak považuje za nepremlčaný, a navrhovateľovi sa tak predlžuje premlčacia lehota o ďalších 10 rokov a teda môže si v prípade nedodržania platobnej disciplíny odporcu uplatniť toto svoje právo na súde, aj napriek vedomiu že nekonal v súlade so zásadou poctivého podnikateľského styku.

Tento názor súdu sa stotožňuje so záverom S. súdu v V., ktorý v konaní sp.zn. 11Co/37/2012 uviedol, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie v r. 2004 sa Slovenská republika stala súčasťou Európskej únie a vznikla jej povinnosť dodržiavať aj právne normy európskej únie, a preto je potrebné v prípade dohody vziať do úvahy aj smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V čl. 3 ods. 1 a 2 je definovaná nekalá zmluvná podmienka ako zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Na základe uvedeného tak súd považuje túto dohodu za neplatnú.

Novelou č. 102/2014 Z.z. sa znovelizoval aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď bolo vložené nové ustanovenie a to § 5b, a to: Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa znovelizovaného ust. § 52 ods. 2 OZ., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých

účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ust. § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že „V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie právo malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúcich o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014, a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“

Vzhľadom na to, že súd považuje uzavretú dohodu za neplatnú, musel ex offo skúmať, či nárok navrhovateľa nie je premlčaný. Ako už bolo vyššie uvedené, zo zmluvy možno vyvodiť skutočnosť, že odporcovi bola pôžička poskytnutá dňa 14.10.2003, ktorú sa zaviazal splatiť 20 mesačnými splátkami, a teda prvá splátka bola splatná dňa 20.11.2003. Posledná splátka tak v zmysle toho mala byť splatná dňa 20.06.2005. Navrhovateľ si svoje právo domáhať sa dlžnej sumy využil na súde až dňa 31.07.2012 t.j. dňom kedy návrh došiel súdu, súd preto v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadol na túto skutočnosť, a z dôvodu uplynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby, tento nárok žalobcu ex offo v celom rozsahu zamietol.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ v konaní nebol úspešný, teda náhrada trov konania mu neprislúcha. Odporca, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nežiadal priznať, súd preto vyslovil, že náhradu trov konania mu nepriznáva.

V zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. súd je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania, uplatnených úspešným účastníkom konania v spore.

Čo sa však týka trov vedľajšieho účastníka konania, ktorý si za vynaloženú právnu pomoc žiadal priznať, súd mu tieto trovy nepriznal. Súd považuje trovy vedľajšieho účastníka za neúčelne vynaložené, pretože vedľajší účastník vo viacerých právnych veciach vstupuje opakovane, permanentne sa opakujúcim takmer totožným podaním, pričom nedisponuje ani so základnými informáciami o danom konaní, iba sa domnieva, že daná právna vec sa dotýka spotrebiteľa.

Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejme, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na základe skutočností, že žalovaným je spotrebiteľ bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej-ktorej právnej veci, a

teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie zastúpenia. B. účastník niektoré podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. (T. S. súdu v V. spzn.: 1Co/254/2013 zo dňa 19.12.2013).

Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR) nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa. (T. S. súdu v S., sp.zn. 5Co/546/2013 zo dňa 15.07.2014)

V tomto prípade vstúpil vedľajší účastník do konania bez vedomia a súhlasu odporcu, a vykonal prostredníctvom svojho právneho zástupcu úkony a podania, ktoré sa opakujú v množstve iných, obdobných vecí, súd preto tieto úkony nepovažoval za účelne vynaložené aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdov v takýchto veciach, a preto trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice - okolie.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a O.s.p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na výkon súdneho rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania,

pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.